RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

21. september 2004 *

I sag T-104/02

Société française de transports Gondrand Frères SA, Paris (Frankrig), ved avocat M. Famchon, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Durand, B. Stromsky og X. Lewis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2002) 24, endelig udg. af 14. januar 2002, om konstatering af, at det i et bestemt tilfælde ikke er berettiget at indrømme fritagelse for importafgiften,

* Processprog: fransk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, P. Mengozzi og E. Martins Ribeiro,
justitssekretær: fuldmægtig I. Natsinas,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. december 2003,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 I betragtning 39 til Rådets forordning (EF) nr. 3319/94 af 22. december 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat med oprindelse i Bulgarien og Polen eksporteret af selskaber, der ikke er fritaget for tolden, og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 350, s. 20) anføres det under overskriften H, »Antidumpingforanstaltninger«, at:

»I betragtning af den væsentlige skade, der er påført EF-erhvervsgrenen i form af finansielle tab, og de skadelige virkninger, som en eventuel overvæltning af en værditold vil kunne have på prisniveauet i EF for denne sæsonbetonede og meget

prisfølsomme vare, samt den omstændighed, at en del af importen finder sted via virksomheder hjemmehørende i tredjelande, anses det for hensigtsmæssigt at indføre en variabel told på et niveau, der gør det muligt for EF-erhvervsgrenen at hæve sine priser til et fortjenstgivende niveau. Denne variable told pålægges import af den pågældende vare, som faktureres direkte af bulgarske eller polske producenter eller af parter, som eksporterede den pågældende vare i undersøgelsesperioden, og for al anden import indføres en specifik told på samme grundlag for at forhindre omgåelse af antidumpingforanstaltningerne.«

2 I artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 fastsættes følgende endelige antidumpingtold:

»Antidumpingtolden for import med oprindelse i Polen fastsættes til forskellen mellem en minimumsimportpris på 89 ECU pr. ton af den pågældende vare og prisen pr. ton af den pågældende vare, cif Fællesskabets grænse, fortoldet med satsen i den fælles toldtarif, i alle tilfælde, hvor prisen pr. ton af den pågældende vare, cif Fællesskabets grænse, fortoldet med satsen i den fælles toldtarif, er lavere end nævnte minimumsimportpris, og hvor de importerede varer, som overgår til fri omsætning, faktureres direkte til den uafhængige importør af følgende eksportører eller producenter hjemmehørende i Polen:

[...]

— Zaklady Azotowe Pulawy, Pulawy

— (Taric-tillægskode: 8793).

I de tilfælde, hvor den vare, der overgår til fri omsætning, ikke er faktureret direkte til den uafhængige importør af en af ovennævnte eksportører eller producenter hjemmehørende i Polen, fastsættes en specifik told som følger:

[...] varer, der bekræftes at være fremstillet af Zaklady Azotowe Pulawy, for hvilke den specifikke told fastsættes til 19 ECU pr. ton af den pågældende vare (Taric-tillægskode: 8795).«

3 Artikel 236 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) bestemmer, at godtgørelse af import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med toldkodeksens artikel 220, stk. 2. Imidlertid indrømmes der hverken godtgørelse eller fritagelse, hvis de omstændigheder, hvorpå betalingen eller bogføringen af et ikke-skyldigt beløb bygger, skyldes urigtigheder fra debitors side.

4 Toldkodeksens artikel 239 (herefter billighedsklausulen) er affattet således:

»1. Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter kan indrømmes i andre situationer end dem, der er omhandlet i artikel 236, 237 og 238,

— og som fastlægges efter udvalgsproceduren

— og som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed. De situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren. Godtgørelsen eller fritagelsen kan undergives særlige betingelser.

2. Godtgørelse af eller fritagelse for afgifter med de i stk. 1 omhandlede begrundelser indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det berørte toldsted inden tolv måneder fra datoen for underretningen af debitor om de nævnte afgifter. Toldmyndighederne kan i behørigt begrundede undtagelsestilfælde tillade, at nævnte frist overskrides.«

5 I artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser ved indførelsen af en EF- toldkodeks (EFT L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) fastsættes følgende:

»Når den besluttende toldmyndighed, der har fået forelagt en godtgørelses- eller fritagelsesansøgning i medfør af toldkodeksens artikel 239, stk. 2, ikke er i stand til på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 at træffe afgørelse, og ansøgningen indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 906 til 909 fastlagte procedure.«

6 Artikel 399 i den franske toldlov definerer »interessés« (personer, der medvirker) til svig, som dem, der deltager på en hvilken som helst måde i smugleri eller import eller eksport uden toldangivelse. Personer, der medvirker til svig, kan idømmes samme straffe som hovedmanden bag overtrædelsen, herunder frihedsberøvelse i henhold til samme lovs artikel 432.

Faktiske omstændigheder

7 Sagsøgeren er et fransk selskab, som udøver virksomhed som godkendt toldklarerer. Den 22. og 23. august samt den 17. september 1996 overførte selskabet ved toldstedet i Rouen (Frankrig) tre ladninger af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat med oprindelse i Polen til fri omsætning for tre franske selskabers regning, nemlig UNCAA, Champagne Fertilisants og EFI Trade (herefter »de modtagende selskaber«).

8 Disse varer var købt hos det polske selskab Zaklady Azotowe Pulawy (herefter »ZAP«) af det franske selskab Evertrade. De var genstand for en første fakturering fra ZAP til Evertrade, inden de af Evertrade blev faktureret de modtagende selskaber (faktura af 12.8.1996, nr. 96.00230 og nr. 96.00231 til Champagne Fertilisant, nr. 96.00232 til UNCAA, og af 21.8.1996, faktura nr. 96.00243, nr. 96.00244, nr. 96.00245 og nr. 96.00246 til EFI Trade).

9 De toldangivelser, som sagsøgeren indgav, indeholdt en ansøgning om fritagelse for antidumpingtold med henvisning til artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94. Varerne blev godkendt af toldmyndighederne på toldstedet i Rouen (herefter »den kompetente toldmyndighed«), som påførte bemærkningen »ACD« (admis conforme sur documents, godkendt i overensstemmelse med ledsagedokumenterne), på toldangivelserne, ved deres fremlæggelse den 22. og 23. august samt den 17. september 1996. De af Evertrade udstedte syv fakturaer var vedlagt disse angivelser (jf. ovenfor, præmis 8).

10 Ved skrivelse af 4. juli 1997 meddelte hovedkontoret for told og indirekte afgifter under den interregionale tolddirektion i Rouen sagsøgeren, at det ved en efterfølgende kontrol af toldangivelserne havde fastslået, at de i sagen omhandlede indførsler ikke var blevet faktureret direkte til de tre modtagende selskaber af ZAP. Hovedkontoret var derfor af den opfattelse, at den specifikke told på 19 ECU pr. ton

af den pågældende vare burde have været anvendt i det foreliggende tilfælde, og at sagsøgeren burde betale en skyld på 1 757 175 franske francs (FRF) i antidumpingtold og 96 643 FRF i merværdiafgift (moms), dvs. et samlet beløb på 1 853 818 FRF (herefter »antidumpingskyld«).

11 Ved skrivelse af 3. august 2000 til generaldirektøren for toldkontoret i Rouen ansøgte sagsøgeren om fritagelse for den antidumpingtold, som selskabet var blevet pålagt, med henvisning til toldkodeksens artikel 236, stk. 1, og artikel 239, stk. 1. Den 12. december 2000 meddelte det franske generaldirektorat for told og indirekte afgifter sagsøgeren, at ansøgningen om fritagelse var videresendt til Kommissionen i henhold til toldkodeksens artikel 239.

12 Kommissionen afviste ansøgningen ved beslutning K(2002) 24, endelig udg., da den ikke fandt det berettiget at indrømme fritagelse for importafgifter i dette bestemte tilfælde (herefter den »anfægtede beslutning«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. april 2002 har sagsøgeren anlagt denne sag.

14 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

15 Da sagsøgeren ikke var mødt op til retsmødet den 18. december 2003, bekræftede justitssekretæren, at indkaldelsen til retsmødet var sendt til den af sagsøgeren valgte adresse i Luxembourg, og at modtagelsesbeviset var blevet sendt tilbage til Rettens Justitskontor. Efter at have drøftet en eventuel udsættelse af sagen med Kommissionen besluttede Retten at forsætte retsmødet, efter at Kommissionen havde meddelt, at den overlod det til Retten at træffe afgørelse.

16 Kommissionen har afgivet mundtligt indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet.

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Sagsøgeren indrømmes fritagelse for den antidumpingtold, som sagsøgeren er blevet pålagt.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten med hensyn til påstanden om, at Retten indrømmer sagsøgeren fritagelse for den antidumpingtold, som sagsøgeren er blevet pålagt

Parternes argumenter

19 Kommissionen har nedlagt påstand om afvisning af sagsøgerens påstande om, at Retten indrømmer fritagelse for den antidumpingtold, som sagsøgeren er blevet pålagt, idet Retten ifølge Kommissionen ikke kan sætte sig i de administrative institutioners sted, som er kompetente til at træffe beslutninger om fritagelse.

Rettens bemærkninger

20 Efter fast retspraksis tilkommer det ikke Retten inden for rammerne af et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF at meddele fællesskabsinstitutionerne påbud eller at træffe afgørelser på deres vegne. Hvis Retten annullerer den anfægtede retsakt, påhviler det vedkommende institution i henhold til artikel 233 EF at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af en dom i et annullationssøgsmål (Rettens dom af 27.1.1998, sag T-67/94, Ladbroke Racing mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 200, og af 16.9.1998, forenede sager T-133/95 og T-204/95, IECC mod Kommissionen, Sml. II, s. 3645, præmis 52). Sagsøgerens påstand om, at Retten skal indrømme fritagelse for den antidumpingtold, som sagsøgeren er blevet pålagt, bør derfor afvises.

Realiteten

21 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort tre anbringender gældende, nemlig for det første, at sagsøgeren ikke er nogen antidumpingtold skyldig, for det andet, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og for det tredje, at den anfægtede beslutning ikke er forskriftsmæssig i formel henseende.

Det første anbringende, hvorefter sagsøgeren ikke er nogen antidumpingtold skyldig

Parternes argumenter

22 Sagsøgeren bestrider at være nogen antidumpingtold skyldig. Selskabet har anført, at den pris, som ZAP har faktureret Evertrade, og dermed indirekte de modtagende selskaber, var meget højere end minimumsprisen for import på 89 ECU, jf. artikel 1, stk. 3, første afsnit, i forordning nr. 3319/94, og at der derfor ikke er tale om en dumpingpris. Sagsøgeren har gjort gældende, at den omstændighed, at toldklarereren pålægges at afholde udgiften til antidumpingtolden ved import, der efter alt at dømme hverken har karakter af dumping eller omgåelse af antidumpingtolden, udgør en uacceptabel situation både på baggrund af de faktiske og retlige omstændigheder samt billighedsprincippet.

23 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke kan gøre gældende, at sagsøgeren ikke er nogen antidumpingtold skyldig med henblik på at anfægte gyldigheden af den anfægtede beslutning. De beslutninger, der vedtages med hensyn til fritagelse på baggrund af billighedsprincippet, har ikke til formål at tage stilling til eksistensen af en toldskyld (Domstolens dom af 24.9.1998, sag C-413/96, Sportgoods, Sml. I, s. 5285, præmis 39-43, og Rettens dom af 16.7.1998, sag T-195/97, Kia Motors og Broekman Motorships mod Kommissionen, Sml. II, s. 2907, præmis 36).

Rettens bemærkninger

24 Det bemærkes, at toldkodeksens artikel 239 udgør en »generel billighedsklausul«. Denne bestemmelse og gennemførelsesforordningens artikel 905 har til formål at tage hensyn til en usædvanlig situation, som den erhvervsdrivende befinder sig i, i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet (jf. i denne retning Domstolens dom af 25.2.1999, sag C-86/97, Trans-Ex-Import, Sml. I, s. 1041, præmis 18, og af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 52). Billighedsklausulen og gennemførelsesforordningens artikel 905 er bl.a. bestemt til at anvendes, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den pågældende erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre denne erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt (Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 132). Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, der kun kan indrømmes under visse forudsætninger og i bestemte, særlige situationer, udgør en undtagelse til den normale import- og eksportordning (jf. i denne retning Domstolens dom af 13.3.2003, sag C-156/00, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 2527, præmis 91).

25 Det følger heraf, at ansøgninger, der indgives til Kommissionen i henhold til bestemmelserne i billighedsklausulen, sammenholdt med gennemførelsesforordningens artikel 905, ikke omhandler spørgsmålet, om der er tale om en skyldig antidumpingtold, men derimod kun tilsigter at fastslå, om der foreligger særlige omstændigheder, der set i lyset af billighedsprincippet kan begrunde en tilbagebetaling af import- eller eksportafgifter (jf. analogt Sportgoods-dommen, præmis 39-43, og dommen i sagen Kia Motors og Broekman Motorships mod Kommissionen, præmis 36 og 37). Indgivelse af en sådan ansøgning til Kommissionen forudsætter imidlertid, at den i sagen omhandlede gæld eksisterer, idet sagsøgeren har andre retsmidler til sin rådighed for at bestride, at der er tale om en gæld, bl.a. i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996, L 56, s. 1), med senere ændringer.

26 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke under den foreliggende sag kan anfægte den skyldige antidumpingtold.

27 Det følger af ovenstående, at første anbringende bør forkastes.

Det andet anbringende, hvorefter der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn

28 Dette anbringende består af to led. For det første har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den har nægtet at anerkende, at der forelå en »særlig situation« i det foreliggende tilfælde. For det andet har det sagsøgende selskab gjort gældende, at det ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed.

Det første led

— Parternes argumenter

29 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den tilsidesættelse, som er blevet påtalt, er »rent formel« og ikke har nogen reel betydning for den pågældende toldprocedures korrekte anvendelse, jf. toldkodeksens artikel 204.

30 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at den omstændighed, at de i sagen omhandlede indførsler pålægges en antidumpingtold, blot fordi eksportørens fakturering til den første modtager, der er etableret i Fællesskabet, ikke giver importøren mulighed for at bevise, at der ikke er tale om omgåelse af dumpingreglerne, langt overskrider de formål, som forfølges med den gældende ordning. Sagsøgeren har påberåbt sig, at der ikke er overensstemmelse mellem formålene med forordning nr. 3319/94, sådan som de er affattet i betragtningerne til forordningen, og forordningens ordlyd. Sagsøgeren har gjort gældende, at det formål, som fællesskabslovgiver forfølger, og som er nævnt i betragtning 39 til forordning nr. 3319/94, var at forhindre omgåelse af antidumpingforanstaltningerne i de tilfælde, hvor importen finder sted via virksomheder hjemmehørende i tredjelande. Dette er ikke tilfældet i denne sag, hvor den første køber efter den polske eksportør er et fransk selskab. Hvis fællesskabslovgiver havde ønsket at udelukke alle former for handel ved mellemhandler, ville betragtningerne til forordning nr. 3319/94 ikke have defineret formålet ved kun at henvise til, at »importen finder sted via virksomheder hjemmehørende i tredjelande«.

31 Sagsøgeren har bestridt Kommissionens påstand, som er anført i denne doms præmis 50, og hvorefter Evertrade, ved frivilligt at træde tilbage fra den »synlige« handelskæde over for toldstedet, opnåede fuld og hel frihed i forhold til den pris, det var blevet faktureret, og derved fratog den kompetente toldmyndighed enhver ret til at kontrollere en eventuel senere rabat. Sagsøgeren har anført, at myndigheden kunne have kontrolleret den pris, Evertrade betalte ZAP, hvis den havde haft tvivl hvad angår prisen, jf. den franske toldlovs artikel 65. Argumentet vedrørende Evertrades mulighed for at opnå en efterfølgende rabat er ikke relevant. Dels vil risikoen for svig være lige stor, uanset om den direkte køber i Polen er den angivne importør eller ej. Dels vil Evertrade, i tilfælde af svig, blive idømt samme straf med hjemmel i den franske toldlovs artikel 399, uanset om det er i Evertrades egenskab af hovedmand, hvis toldangivelserne havde været underskrevet i dets navn, eller i dets egenskab af medvirkende, i det tilfælde, hvor importen er underskrevet i den rigtige købers eget navn.

32 Sagsøgeren har yderligere anført, at artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 frembyder visse fortolkningsproblemer, og at et stort antal erhvervsdrivende og toldmyndigheder i medlemsstaterne har fortolket denne bestemmelse urigtigt. Sagsøgeren har påpeget, at skrivelsen af 12. december 2000 fra det franske

generaldirektorat for told og indirekte afgifter, der informerede det sagsøgende selskab om, at dets anmodning om fritagelse var blevet videresendt til Kommissionen (jf. præmis 11), anerkendte, at der var tale om en særlig situation i denne sag, da prisen ved importen af varer ikke var under minimumsprisen i henhold til forordning nr. 3319/94, og at den omstændighed, at varerne med en faktura udfærdiget af den franske mellemhandler var bragt i fri omsætning i den endelige modtagers navn, kun kunne give anledning til, at der blev opkrævet en specifik told.

33 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen fortolker artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94, således, at den indfører to forskellige former for told. For det første en variabel told svarende til forskellen mellem en minimumsimportpris, fastsat til 89 ECU, og prisen pr. ton af den pågældende vare, cif Fællesskabets grænse, fortoldet med satsen i den fælles toldtarif, når prisen cif Fællesskabets grænse er lavere end 89 ECU, og hvor indførslerne faktureres direkte til den uafhængige importør af selskabet ZAP. For det andet en specifik told på 19 ECU pr. ton i de tilfælde, hvor dette selskab ikke direkte har faktureret importøren. Denne bestemmelse fastsætter dog ikke regler for beregning af dumpingmargenen, når den af ZAP fakturerede pris er højere end 89 ECU pr. ton. Sagsøgeren har anfægtet grundlaget for Kommissionens synspunkt, hvorefter antidumpingtolden i et sådant tilfælde finder anvendelse, så snart den polske eksportør ikke har faktureret importøren direkte. Denne bestemmelse kan også fortolkes således, at den kun sondrer mellem det tilfælde, hvor cif-prisen er mindre en minimumsprisen på 89 ECU, ligesom betragtning 39 til forordning nr. 3319/94 ikke er klar, idet den henviser til »et niveau, der gør det muligt for EF-erhvervsgrenen at hæve sine priser til et fortjenstgivende niveau«, og angiver, at den specifikke told blev indført »for at forhindre omgåelse af antidumpingforanstaltningerne«. Sagsøgeren har anført, at samme betragtning henviser til, at en del af importen »finder sted via virksomheder hjemmehørende i tredjelande«, en situation, som ikke foreligger i denne sag.

34 Sagsøgeren har tilføjet, at toldtarif-mikrofilmen vedrørende den omtvistede toldposition opretholder denne tvivl.

35 Sagsøgeren har gjort gældende, at der foreligger en særlig situation i den konkrete sag, da en »generel fejlfortolkning« af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 medførte, at selskabet anmodede om fritagelse for antidumpingtold for varer, der opfyldte alle formelle betingelser for en fritagelse, idet sagsøgeren valgte at bringe varerne i fri omsætning i de endelige importørers navn, mens sagsøgeren burde have gjort det i Evertrades navn, og at den kompetente toldmyndighed, som først havde registreret toldangivelserne efter en kontrol af varerne samt ledsagedokumenterne, havde truffet den afgørelse, at valget af Taric-tillægskoden og den deraf følgende fritagelse var berettigede.

36 Sagsøgeren har i replikken bestridt Kommissionens argument om, at der ikke foreligger en særlig situation i det foreliggende tilfælde, eftersom et ukendt antal erhvervsdrivende befinder sig i samme situation. Sagsøgeren har gjort gældende, at det særlige ved denne situation skyldes den omstændighed, at den pris cif Fællesskabets grænser, som de af ZAP importerede varer er blevet solgt til, er klart højere end minimumsprisen ved import i henhold til artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94, og at varerne af ZAP var faktureret et fransk selskab, Evertrade, hvis regnskaber de franske toldinspektører frit kunne undersøge. Disse omstændigheder er ikke fælles for et ukendt antal erhvervsdrivende.

37 For det tredje har sagsøgeren anført, at toldangivelserne i forbindelse med importen af varerne blev godkendt uden forbehold af den kompetente toldmyndighed, som havde fuldt kendskab til omstændighederne ved import.

38 Til støtte for denne opfattelse har sagsøgeren anført, at varerne var kommet i toldbehandling 1 (hvilket fremgår af, at toldangivelserne blev påført stemplet »toldbehandling 1«), der indebærer kontrol af varen og ledsagedokumenterne. Sagsøgeren har tilføjet, at den kompetente toldmyndighed havde set, at selskabet havde udfyldt toldangivelserne ved at supplere toldpositionen med en henvisning til Taric-tillægskode 8793, hvilket svarer til en import, der kan fritages for antidumpingtold, og ikke med en henvisning til Taric-tillægskode 8795, der finder

anvendelse for den del af ZAP's import, som ikke kan fritages. Den omstændighed, at den kompetente toldmyndighed havde påført angivelsen »ACD«, og ikke »anerkendt« på toldangivelserne, forudsætter, at toldmyndigheden havde kontrolleret de dokumenter, der var vedlagt toldangivelserne.

39 Følgelig burde den kompetente toldmyndighed have fastslået, dels at der ikke var et sammenfald mellem ZAP, der var anført som eksportør på toldangivelsen og havde udstedt den faktura, som var vedlagt toldangivelsen, nemlig Evertrade, dels at anvendelsen af Taric-tillægskoden ikke kunne tillades, da der forelå en faktura fra Evertrade, og den angivne værdi fremgik af denne faktura. Myndigheden har selv begået en fejl, idet den under de i sagen foreliggende omstændigheder har accepteret at indrømme en fritagelse for antidumpingtold med hensyn til varer.

40 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke uden at modsige sig selv på den ene side kan påstå, at den kompetente toldmyndighed ikke var forpligtet til at kontrollere, at toldangivelserne var forskriftsmæssige, og derved udskyde den mest elementære undersøgelse af forskriftsmæssigheden til en efterfølgende kontrol, samtidig med, at den på den anden side hævder, at Evertrade, idet det ikke står opført som direkte importør, kunne have haft mulighed for at omgå reglerne. Det ville have været tilstrækkeligt blot ved en efterfølgende kontrol at kontrollere den pris, som Evertrade reelt havde betalt, for at kunne udelukke denne teori. I øvrigt har Evertrade i den foreliggende sag sendt de pågældende fakturaer til den kompetente toldmyndighed på dennes første opfordring.

41 Sagsøgeren har gjort gældende, at den omstændighed, at den kompetente toldmyndighed godkendte den første toldangivelse af 22. august 1996 uden nogen bemærkninger, kun kunne foranledige sagsøgeren til at indgive de næste toldangivelser på samme måde.

42 Afslutningsvis har sagsøgeren i replikken tilføjet, at toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), også taler for, at der indrømmes toldfritagelse.

43 Kommissionen har bestridt, at sagsøgeren befandt sig i en særlig situation.

44 Kommissionen har for det første anført, at for så vidt angår den angiveligt formelle karakter af tilsidesættelsen, kan sagsøgeren ikke med føje påberåbe sig toldkodeksens artikel 204, idet »de [vedtagne] beslutninger med henblik på fritagelsen og billighedshensynet ikke har til formål at udtale sig om eksistensen af en toldgæld«. Artikel 204 fastsætter ifølge Kommissionen imidlertid en af de måder, hvorpå toldgæld stiftes.

45 Kommissionen har for det andet bestridt relevansen af sagsøgerens argumenter, og hvorefter pålæggelsen af antidumpingtold for den i sagen omhandlede import går videre end formålene med forordning nr. 3319/94, samt bestridt, at forordningens artikel 1, stk. 3, giver anledning til fortolkningsproblemer.

46 Kommissionen har til disse argumenter anført, at følgende to »grundlæggende principper« skal lægges til grund for indrømmelsen af fritagelser i henhold til billighedsprincippet. Ifølge Kommissionen udgør en omstændighed af objektiv karakter, som gælder for et ubegrænset antal erhvervsdrivende, ikke en særlig situation i billighedsklausulens forstand (Domstolens dom af 26.3.1987, sag C-58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22). Kommissionen har også anført, at eventuelle fejl eller mangler ved forvaltningens sagsbehandling kun kan åbne adgang for anvendelse af den almindelige billighedsklausul, såfremt disse fejl eller mangler har påført en erhvervsdrivende en økonomisk byrde, som han er afskåret fra at anfægte ad rettens vej (Domstolens dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 17).

47 Kommissionen finder, at en eventuel uoverensstemmelse mellem formålene med forordning nr. 3319/94, således som de fremgår af betragtningerne til forordningen, og forordningens ordlyd ikke kan udgøre en særlig situation som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 905.

48 I samme retning har Kommissionen gjort gældende, at en mulig fortolkningsvanskelighed i forbindelse med forordning nr. 3319/94 ikke sætter sagsøgeren i en særlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet, idet den berører et ubestemt antal erhvervsdrivende.

49 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens argument, hvorefter formålet med de alternative beregningsmetoder for antidumpingtold er uden forbindelse med den form for virksomhed, som sagsøgeren udøver, og derfor bør forkastes, eftersom »det er alle handler via mellemmand, hvor en mellemhandler øger risikoen for en omgåelse af den »variable« antidumpingtold (baseret på en minimumspris)«.

50 Kommissionen har tilføjet, at sagsøgerens argument, hvorefter den pris, som ZAP havde faktureret til Evertrade, var højere end minimumsprisen ved import, er irrelevant. Anvendelsen af den specifikke antidumpingtold var ifølge Kommissionen korrekt, da der var usikkerhed hvad angår den pris, der blev betalt til producenten eller til eksportøren. Kommissionen har anført, at »Evertrade, ved frivilligt at træde tilbage fra den »synlige« handelskæde over for toldstedet (og heller ikke selv fortolde varerne), opnåede fuld og hel frihed med hensyn til den pris, det var blevet faktureret, og fratog derved den kompetente toldmyndighed mulighed for kontrol vedrørende en eventuel senere rabat, som Evertrade kunne have anmodet den polske leverandør om og opnået«.

51 For det tredje har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke kan bruge det som argument, at de kompetente toldmyndigheder godkendte de i sagen omhandlede toldangivelser. Kommissionen har bestridt, at de nævnte myndigheder har begået en fejl i denne sag, og har anført flere argumenter til støtte herfor.

52 For det første har Kommissionen påstået, at den kompetente toldmyndighed i forbindelse med importen ikke havde godkendt de i sagen omhandlede toldangivelser, således som sagsøgeren ellers har påstået. Til støtte for denne påstand har Kommissionen gjort gældende, at det er »faktuelt ukorrekt« at påstå, at påførelsen af

bemærkningen »ACD« på toldangivelserne er udtryk for, at de vedlagte dokumenter har været kontrolleret. En sådan påførelse betyder blot, at toldangivelserne er godkendt som værende i overensstemmelse med kravene i toldreglerne. Kommissionen har anført, at den kompetente toldmyndighed inden for rammerne af godkendelse af fragtdokumenterne blot undersøger, om de rubrikker i toldangivelsen, som skal udfyldes, er blevet det, og om de obligatoriske dokumenter er vedlagt. Den kompetente toldmyndighed undersøgte i den foreliggende sag kun, om dokumenterne var vedlagt, men ikke indholdet af disse dokumenter. Der er ifølge Kommissionen ikke foretaget nogen grundig kontrol af disse dokumenter, og heller ikke en fysisk kontrol af varerne ved fortoldningen.

53 Ifølge Kommissionen modsiger bemærkningen »toldbehandling 1« på toldangivelsen ikke dens påstande, men bestyrker dem. Kommissionen har anført, at toldstedet under »toldbehandling 1« naturligvis rent fysisk kan kontrollere varen, men at det ikke har gjort det i den foreliggende sag, hvilket angives ved toldbemærkningen »ACD«. Den grundige kontrol af dokumenterne sker under »toldbehandling 2«, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

54 Kommissionen har for det andet præciseret, at kun fejl, som kan tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd eller deres culpøse passivitet, kunne have afsløret en uregelmæssighed, som kunne have givet mulighed for ikke at foretage efteropkrævning af told. Dette udelukker fejl, der er fremkaldt ved afgiftsskyldners urigtige angivelser (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 23 og 26).

55 Ifølge Kommissionen udgør det derfor ikke en særlig situation, at den kompetente toldmyndighed blot har godkendt en toldangivelse som værende i overensstemmelse med reglerne, til trods for at alle de elementer, hvorved det kunne være opdaget, at toldangivelsen ikke var i overensstemmelse med toldbestemmelserne, var i myndighedens varetægt på tidspunktet for godkendelsen.

56 For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren ikke med føje kan fremføre det argument, at toldstedet i Rouen godkendte varerne uden bemærkninger i forbindelse med den første toldangivelse. Kommissionen har anført, at ingen kan påberåbe sig tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise tilsagn (Rettens dom af 14.9.1995, sag T-571/93, Lefebvre m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2379, præmis 72). Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at sagsøgeren, som toldklarerer, ikke kunne være i tvivl om betydningen af bemærkningen »ACD«, og derfor ikke kunne støtte nogen berettiget forventning på den første godkendelse af toldangivelserne.

Rettens bemærkninger

57 Det fremgår af ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 905, at med hensyn til godtgørelser af importafgifter skal to kumulative betingelser være opfyldt, nemlig for det første, at der foreligger en særlig situation, og for det andet, at den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed. Det følger heraf, at såfremt blot en af de to betingelser for godtgørelse af afgifter ikke er opfyldt, afvises denne (jf. i denne retning Rettens dom af 18.1.2000, sag T-290/97, Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, Sml. II, s. 15, præmis 87).

58 Det bemærkes i denne forbindelse, at Domstolen har fastslået, at der foreligger forhold, »der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed«, i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i den nævnte artikel, når der i lyset af det formål, som ligger til grund for billighedsklausulen, foreligger forhold, der kan sætte ansøgeren i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet (jf. Trans-Ex-Import-dommen, præmis 22, og Domstolens dom af 27.9.2001, sag C-253/99, Bacardi, Sml. I, s. 6493, præmis 56).

59 Hvad angår sagsøgerens argument om, at artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 skaber fortolkningsproblemer (jf. navnlig præmis 32 og 35), og at et stort antal erhvervsdrivende og toldmyndigheder i medlemslandene har fejlfortolket denne bestemmelse, finder Retten ikke, at bestemmelsens ordlyd skaber nogen væsentlige problemer.

60 Det bemærkes i denne forbindelse, at artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 indfører dels en variabel antidumpingtold, som finder anvendelse, når de importerede varer, som overgår til fri omsætning, faktureres direkte til en uafhængig importør af visse eksportører eller producenter hjemmehørende i Polen, herunder selskabet ZAP, når prisen cif Fællesskabets grænse, fortoldet med satsen i den fællestoldtarif, er lavere end minimumsimportprisen på 89 ECU pr. ton af den pågældende vare, dels en fast eller specifik told, som finder anvendelse, når den varer, som overgår til fri omsætning, ikke faktureres direkte til den uafhængige importør.

61 Det fremgår af forordning nr. 3319/94, at den specifikke told — modsat den variable told i henhold til forordningens artikel 1, stk. 3, første afsnit — i henhold til artikel 1, stk. 3, andet afsnit, finder anvendelse uanset forskellen mellem prisen cif Fællesskabets grænse og minimumsimportprisen på 89 ECU, når de varer, som overgår til fri omsætning, ikke faktureres direkte til den uafhængige importør.

62 Indførelsen af en specifik told er — således som det fremgår af betragtning 39 til forordning nr. 3319/94 — en følge af fællesskabslovgivers ønske om at forhindre en omgåelse af antidumpingforanstaltningerne i forbindelse med import, som ikke faktureres direkte af eksportører eller producenter til uafhængige importører. Artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 omfatter således anvendelse i de situationer, hvor varerne ikke er blevet faktureret direkte af eksportøren eller producenten til en uafhængig importør, for at forhindre alle former for import via mellemmand, som kunne udgøre en risiko for omgåelse af antidumpingforanstaltningerne.

63 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagen, at de tre ladninger, der blev bragt i fri omsætning af sagsøgeren den 22. og 23. august og den 17. september 1996, ikke er faktureret direkte af ZAP til de modtagende selskaber, men har været genstand for ZAP's foreløbige fakturering til Evertrade, før de blev faktureret af Evertrade til de endelige modtagere. Da ZAP ikke har faktureret varerne direkte til de endelige modtagere, falder denne situation klart inden for anvendelsesområdet for artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94.

64 Denne vurdering kan ikke drages i tvivl ved sagsøgerens argument om, at opkrævningen af antidumpingtold i forbindelse med de omhandlede indførsler overskrider formålene med forordning nr. 3319/94, for så vidt som der ifølge sagsøgeren ikke i det foreliggende tilfælde er sket omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, og for så vidt som den pris, som blev betalt af Evertrade, kunne efterprøves.

65 For det første skal det fastslås, at sagsøgeren ikke i den foreliggende sag kan rejse tvivl om, at der foreligger skyldig antidumpingtold. Heraf følger, at sagsøgerens argumenter til støtte for anbringendet vedrørende den pris, der faktisk blev betalt af Evertrade til ZAP, er uden betydning.

66 For det andet, som anført i præmis 59-62, frembyder den regel, som er fastlagt ved artikel 1, stk. 3, andet afsnit, af forordning nr. 3319/94, ikke en betydelig fortolkningsvanskelighed og er blevet indført for at sikre den effektive virkning af forordningens bestemmelser, med det formål at fjerne risikoen for omgåelse af antidumpingforanstaltningerne ved hjælp af import gennem mellemmand, hvilket i særlig grad vil kunne frembringe kunstig forhøjelse af priserne cif Fællesskabets grænser og således omgå den variable told i henhold til artikel 1, stk. 3, første afsnit, i forordning nr. 3319/94. Retten finder, at det ikke er nødvendigt at bevise, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, for at bringe artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 i anvendelse. Derimod fremgår det af

forordning nr. 3319/94, at risikoen for omgåelse anses for at være til stede allerede i det tilfælde, at importen ikke er blevet faktureret direkte af producenten eller eksportøren til den uafhængige importør. Under disse omstændigheder finder den i denne bestemmelse omhandlede specifikke told på 19 ECU pr. ton for varer, der bekræftes at være fremstillet af ZAP, anvendelse.

67 Selv hvis de påståede fortolkningsvanskeligheder, som er påberåbt af sagsøgeren vedrørende artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94, blev anset for godtgjort, kunne de ikke begrunde, at der var tale om omstændigheder, som kunne skabe en særlig situation i sagsøgerens tilfælde. De pågældende vanskeligheder berører alle erhvervsdrivende, som importerer opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat hidrørende fra Polen, på samme måde, og sætter ikke sagsøgeren i en særlig situation i forhold til mange andre erhvervsdrivende.

68 Sagsøgeren har derfor ikke bevist, at der foreligger omstændigheder, som kan udgøre en særlig situation i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 905.

69 Hvad angår sagsøgerens argumentation om den rent formelle karakter af den tilsidesættelse, som sagsøgeren kritiseres for, skal det fastslås, at ud fra en gennemlæsning af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 og henset til bestemmelsens formål, har betingelsen vedrørende eksportørens eller producentens direkte fakturering til den uafhængige importør, for at den variable antidumpingtold finder anvendelse, ikke — i modsætning til det af sagsøgeren anførte — en rent formel karakter. Den manglende opfyldelse af denne betingelse har faktiske følger for toldprocedurens rette funktion, da den omstændighed, at indførsler sker på flere måder, kan forøge risikoen for tilsidesættelse af antidumpingforanstaltningerne.

70 Som Kommissionen desuden med rette har gjort gældende, er manglende direkte fakturering ikke omfattet af listen over tilsidesættelser, som ikke har reelle følger for den pågældende toldprocedures rette funktion, jf. gennemførelsesforordningens artikel 859, i lyset af hvilken toldkodeksens artikel 204 skal fortolkes (jf. i denne retning Domstolens dom af 11.11.1999, sag C-48/98, Söhl & Söhlke, Sml. I, s. 7877, præmis 43).

71 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at de omhandlede toldangivelser ikke burde have været godkendt af den kompetente toldmyndighed, idet der ikke var identitet mellem det polske selskab, der var anført som eksportør på toldangivelserne, og det selskab, der havde udstedt de fakturaer, der var vedlagt.

72 Retten finder, at dette argument hviler på en urigtig forståelse af den behandling, som de franske myndigheder havde givet de pågældende dokumenter, nemlig påførelsen af toldbemærkningen »ACD« på toldangivelserne. Som Kommissionen har anført i sit svarskrift (jf. præmis 52 og 53), betyder denne bemærkning kun, at de rubrikker i toldangivelsen, der obligatorisk skal udfyldes, var blevet udfyldt korrekt, og at de dokumenter, som skal vedlægges, også var vedlagt. Overgangen til fri omsætning af de tre ladninger efter påførelsen af denne bemærkning udgør derfor ikke fra de franske toldmyndigheders side bekræftelse af gyldigheden eller rigtigheden af oplysningerne i de omhandlede angivelser eller i de vedlagte dokumenter og forhindrer ikke toldmyndighederne i at foretage en efterfølgende kontrol af disse oplysninger med hensyn til oplysninger vedrørende betingelserne om Taric-koden, som oplyst af sagsøgeren i importørens navn.

73 Herefter bemærkes, at ZAP, som er en af de polske eksportører eller producenter, som specifikt er nævnt i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94, over for hvis produkter en variabel antidumpingtold kan bringes i anvendelse, når visse betingelser er opfyldt, er blevet angivet som eksportør på angivelserne, og at selskaber med hjemsted i Frankrig er blevet angivet som modtagere. Desuden er Taric-kode 8793, som finder anvendelse, når de indførsler, der blev bragt i fri

omsætning, var faktureret direkte til en uafhængig importør af en af de eksportører eller producenter, som er nævnt i forordning nr. 3319/94 og har hjemsted i Polen, anført på de omhandlede toldangivelser. Retten finder derfor, at uregelmæssigheden med hensyn til overholdelsen af de nødvendige betingelser for at bringe den variable antidumpingtold i anvendelse i henhold til artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 består i, at de direkte fakturaer mellem ZAP og de modtagende selskaber ikke er blevet vedlagt toldangivelserne.

74 Det skal ligeledes bemærkes, at det ikke i det foreliggende tilfælde drejer sig om, at der ved en fejltagelse blev fremlagt ukorrekte fakturaer i stedet for korrekte fakturaer, nemlig direkte fakturaer mellem den polske eksportør og de modtagende selskaber. ZAP har ikke faktureret de modtagende selskaber, da transaktionerne i det foreliggende tilfælde er foregået i to etaper (jf. ovenfor, præmis 8).

75 Retten fastslår derfor, at de franske toldmyndigheder ikke på nogen måde var forpligtet til at afvise toldangivelserne under sådanne omstændigheder, og at de ikke har begået en fejl ved at påføre bemærkningen »ACD« på de pågældende angivelser, før de foretog en grundig undersøgelse af de oplysninger, som var indeholdt i disse toldangivelser, samt af overensstemmelsen mellem disse oplysninger og de oplysninger, som fremgår af undersøgelsen af de fakturaer, som var vedlagt disse toldangivelser. Det skal bemærkes, at importøren og toldklarereren, der handler for importørens regning, er ansvarlige for de oplysninger, som er indeholdt i de omhandlede angivelser. Hvis det efter en grundig undersøgelse viser sig, at de omhandlede oplysninger er fejlagtige, udgør dette dog ikke en fejl begået af de franske toldmyndigheder i forbindelse med, at de pågældende varer blev bragt i fri omsætning som følge af påførelsen af toldbemærkningen »ACD«.

76 For så vidt som sagsøgeren kritiserer de franske toldmyndigheder for at have foranlediget sagsøgeren til, i kraft af godkendelsen den 22. august 1996 uden bemærkninger af sagsøgerens første toldangivelse, at indsende de andre angivelser på samme måde (jf. ovenfor, præmis 41), bemærkes, at kun tre angivelser er blevet indgivet i den foreliggende sag, i en periode på mindre end en måned, nemlig

mellem den 22. august og den 17. september 1996 (jf. ovenfor, præmis 9). Retten fastslår, at denne korte periode ikke fysisk tillod de franske myndigheder at foretage en grundig kontrol af den første toldangivelse og derved opdage fejlen heri før indgivelsen af de næste angivelser.

77 Under alle omstændigheder ville det, selv om de franske toldmyndigheder havde foretaget en grundigere kontrol af de af sagsøgeren indgivne dokumenter i forbindelse med de tre ladningers overgang i fri omsætning og opdaget fejlen begået af sagsøgeren i formularerne med hensyn til den anvendte Taric-kode, hverken have ændret de faktiske omstændigheder med hensyn til de handelsmæssige transaktioner i den foreliggende sag eller den omstændighed, at ladningerne var genstand for en dobbelt fakturering, først mellem ZAP og Evertrade og dernæst mellem dette selskab og de modtagende selskaber, og at en fast antidumpingtold derfor måtte bringes i anvendelse. Det må derfor fastslås, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at omstændighederne i den foreliggende sag ikke udgjorde en særlig situation i billighedsklausulens forstand eller som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 905.

78 På baggrund af ovennævnte bemærkninger bør det foreliggende anbringendes første led forkastes.

79 Da en af de kumulative betingelser i gennemførelsesforordningens artikel 905 vedrørende godtgørelse af importafgifter ikke er opfyldt, er det ufornødent at behandle anbringendets andet led.

80 Herefter bør det andet anbringende forkastes.

Det tredje anbringende, hvorefter den anfægtede beslutnings form ikke er forskriftsmæssig

Parternes argumenter

81 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutnings form ikke er forskriftsmæssig, da der ikke henvises til sagsøgeren i beslutningen. Sagsøgeren har påstået, at den eneste omstændighed, der gør det muligt at påstå, at denne beslutning finder anvendelse på sagsøgeren, ligger i den tilnærmelse mellem toldbeløbet i henhold til den anfægtede beslutning og det beløb, som er genstand for ansøgningen om fritagelse. Dette er så meget desto mere byrdefuldt for sagsøgeren, som der er tale om en individuel beslutning, der ikke kan have en generel karakter.

82 Kommissionen har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er forskriftsmæssig i sin form, og at der ikke er sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

Rettens bemærkninger

83 Det bemærkes, som Kommissionen med rette har understreget, at ingen bestemmelse i gennemførelsesforordningens artikel 905 ff., som fastsætter proceduren for fritagelse for told ved anvendelse af billighedsklausulen, pålægger Kommissionen at præcisere navnet på den person, som har anmodet om en fritagelse, i den beslutning, som træffes under denne procedure. Det fremgår af disse bestemmelser, at det er medlemsstaten, som den besluttende toldmyndighed henhører under, der oversender sagen til Kommissionen, der derefter træffer afgørelse. Efterfølgende bliver Kommissionens beslutning om, hvorvidt der er tale om en særlig situation, meddelt medlemsstaten.

84 Det sagsøgende selskab har ikke bestridt, at det modtog den anfægtede beslutning fra de franske toldmyndigheder. Desuden fremgår det af sagen, at Kommissionen ved skrivelse af 27. september 2001 meddelte sagsøgeren, at den havde modtaget ansøgningen om fritagelse for importafgifter fra de franske myndigheder, og oplyste sagsøgeren om sin vurdering af sagen, således at sagsøgeren kunne udøve sin ret til forsvar. Kommissionen oplyste desuden i denne skrivelse, at ansøgningen om fritagelse var registreret under referencenummeret REM 06/01, dvs. det samme referencenummer som det, der er nævnt i den anfægtede beslutning. Dette nummer gav sagsøgeren mulighed for med sikkerhed at skabe en forbindelse mellem den ansøgning om fritagelse, som de franske myndigheder havde tilsendt Kommissionen, og den anfægtede beslutning.

85 Heraf følger det, at det foreliggende anbringende ikke er begrundet og derfor bør forkastes.

86 Da ingen af de fremførte anbringender med hensyn til den anfægtede beslutning er blevet taget til følge, kan der ikke gives sagsøgeren medhold.

Sagens omkostninger

87 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. september 2004.

H. Jung P. Lindh

Justitssekretær Afdelingsformand